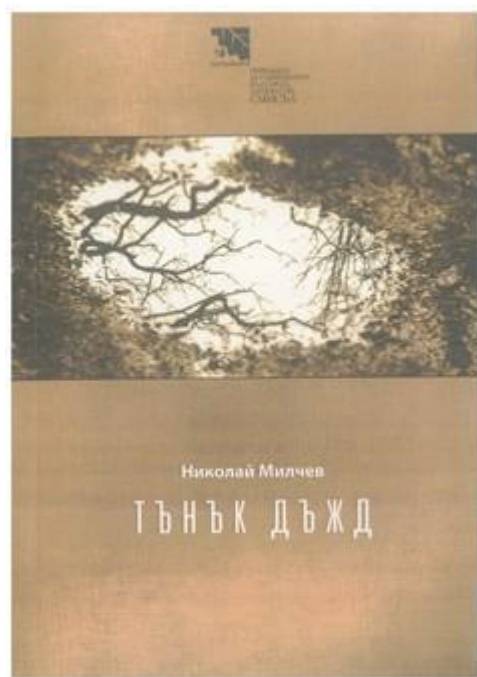

[Книги](#)

[Ветрило от затоплен скреж...](#)

Новата стихосбирка на Николай Милчев прилича на съвременен Ноев ковчег, защото страниците ѝ са приютили в неделима цялост хора, животни и растения

12. Април 2014 , брой: 86

Георги Н. Николов

Поредната стихосбирка на Николай Милчев е изградена от три взаимно допълващи се части - "Есенна църква", "Картина с портокали", "Следсиньо". И по страниците си книгата е дала цветен подслон на Мирозданието в цялата му неизбродима същност. То е "уловено" в златната паяжина на искрящо сфумато. Открехващо чрез модернизма на словното послание поглед към хаотичния ред на живота. Без реалистичната алегория на който светът ще бъде пуст и еднозначен. В "Тънък дъжд" обаче той е многолик и дръзко познаваем. Овладейл време и пространство, за да загърби биологичната си същност и да впери взор в безсмъртието. Героите на Милчев: човеци, или представители на анималистичната природа и на пейзажа, са неподвластни на тленност и забрава. Родени са в мига на философска импресия и с всяка своя "снимка" по редовете отправят към нас очаквано предизвикателство: да се замислим върху целта на присъствието си върху гръдта на земята. Кое е метафорична броеница от дела, помисли, радости и скърби, оформящи силуета на отделната личност... Често тя изглежда странно върху фона на приказните декори, нарисувани от автора. Едновременно реалистична и забулена в иносказателност. Търсеца ролята си в многозвучна гама от истини и мечтания. Разкриващи духовния мир на съвременника в рамките на привидно повтаряща се делничност. Но тя е път към постепенно сливане с Божествения разум, създал планета

на мислещи същества. Земята и човекът - еретическа фреска върху снагата на вечността, са двата основни символа в стихосбирката. Единият е храм - планетарна проекция на загадъчния Космос. Другият - на материализирана духовност, поставяща свой отпечатък във всяко наше начинание. А то се изразява в промяна на обкръжаващата ни действителност: с перспектива, вплетена в бъдното, или чрез опит за интелектуална доминация над природата и ближния. Но тонът в книгата е добронамерен, приятелски, подканящ. Към какво? Към познание на самите себе си чрез разтваряне в необятната материя. Основана върху първичните елементи на антропоморфизма, тя сякаш е одухотворено същество. Познаваема и загадъчна, наметната с плащеницата на самовъзраждане. Нейното развитие е втъкано в палитрата от поетични разкази, осмислящи емоционалната стойност на "Тънък дъжд". Фантастичното и делничното взаимно се допълват в причудливия бяг на авторовата мисъл. Решена да изида пред погледа ни паралелна реалност. В която хармонията определя постъпките на неговите типажки, доколкото това е възможно при несъвършената им същност.

Съвременникът на Милчев е радостно-позитивен. Готов да вниква в дебрите на причудливия свят, който обитава. Той е и негов господар чрез силата на мисълта си. Но понякога се чувства слаб и неуверен. Става ни близък и понятен с измъчващите го терзания. Превръща се в отрицател на действителността. Мъчи се да избяга от цветното и уханье. Да приюти в душата си индивидуалността на генома, за да се спаси от обезличаване в годините. Понякога на помощ да преоткрие собственото си "аз" идва любовта - гореща, или отегчителна, безкрайна, или орисана с мимолетност. Правеща от плътта отговор срещу неизменно повтарящия се въпрос: "Защо живеем? Какво искаме от света и какво очаква той от нас?" Отговорът не може да бъде еднозначен. Светът на хората е зависим от неизбежната смяна на поколенията, идващи на сцената с предопределена орис. Която поетът се опитва да формулира в антагонистичната равнопоставеност между живота и смъртта:

Не знам да има църква, по-нощна и велика
от есента, в която миряните отлитат.

И тя остава глуха, без птичата си песен,
с търкулната икона - по-ласкава от кестен.

"Есенна църква"

Бих оприличил стихосбирката на съвременен Ноев ковчег. Защото страниците ѝ са приютили в неделима цялост хора, животни и растения. Надежди, очаквания и съждения. Които читателят вярно ще разгадае зад елегантно поднесената енигматика на поетичната идея. Творецът споделя мисли за доброто и красивото в света. За тленното и вечността. За отношението към ближния, към жената и детето. Към света - този общ дом, който едновременно изграждаме и рушим. Новата книга на Милчев е илюстрация на авторовата мъдрост. Заслужава си да се потопим в нейните скрижали - те всъщност са адресирани до нас...